

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

פעשה בחוכי.

אלה המסבנים עורכי דאר היום, אבדו כל תקוה להפיץ את עהונם בין הקוראים המשכילים — האינטליגנציה בלעז, ומתוך יאוש הודיעו על אותו תוכי, וראו והנה הארץ, באותו לילה טכסה עצה, הבן-אמי קבל עליו למחרת להוקיע את ערות דאר-היום לעיני השמש — ועל ידי כך נצחונם של עורכי דאר היום גזול הוא במאד, שהרי סוף-סוף זכו שעחונם הצהובי יקרא בין „סופרינו המפורסמים, — ואלה האחרונים בחאכונם הבריא שכתו להבריל בין בר-אוז (Canard בלעז) ובין חוכי — יבלעוהו.

„טאלצאייט“, — רבותי !!

**

אכן נודע הדבר !

הרבה הרבה הקרו „טובי הישובי בנוגע לקופה אשר מאחורי „דאר-היום“. רגילים היו בארצנו לקופה אחת, על השבון קופה זו נסעו

לוינה, לקרלסבד וללונדון. קופה זו שלמה כל מיני „דפיציטים“, החל בעסקנים וגומר בעתון „דגון“. אספות ונשפים, הרצאות ושיתות-ידידים, הכל, הכל שאבו מתוך קופה זו, וקשה קשה היה להשלים עם העובדה שמופיע בירושלים עתון שאינו זקוק כלל, לזו הקופה המפורסמת. — הקופה הלאמית...

התחילו ללחש שהאינטליגנץ משלמת. והנה קרה מה שקרה עם „המסיון“... ואחר-כך עם הפרעות בירושלם, ובמפתח נפש הכרחו החוקרים להודות שלא כסף האינטליגנץ משלם בעד „הסעודות על שלחן בריסטולי“ ובזכרון וכו' וכו'. אבל, במרץ הראוי לתהלה, המשיכו החוקרים את חקירתם ולסוף מצאו: המורנינג פוסט משלמת לדאר היום בעד ההתקפות כנגד כל „ציר לאספת הנבחרים“ וכנגד חבריו שהוא שופרם ומגינם המסור... וההוגים — שמכלם נודף ריח שמן זית זך, מפצים את הפוד מפה לאזן, ובקרוב... ואחרית „דאר היום“ תהיה מרה! ובלילות מתהפכים על יצועם עורכי עתונים „הגונים“ וטהרתרים: אולי בכל זאת כדאי הוא לחשיג ארז המען של „קופה שלהם“?

אספה בדנניה, אחר כך בשירה, והלא לאספת הנבחרים מוכרחים ללכת, ועכשיו אספה במקוה-ישראל, שמא תאמרו שמתכנסים לאספות אלו בועזים מנצלים, או סוחרים מוצצי-דם, או עורכי עתונים מתוצפים — טעיתם רבותי. פרולטריון טהור, פועלים העובדים בזעת אפם, מקריבים את עצמם על מזבח הרעיון. ובדרכים המסוכנים של מסלות ברזל והמכונות, באים הם לאספות — לדון...

וימים עוברים והוכוחים מתחדדים ונמשכים, ועקר הרבר — מדברים על „עבודה“ ובינתים מי עושה את העבודה בשדה? אבל האם דבר זה נכבד הוא? מכיון שיש „איריאל“, ובמרט מכיון שיש קופה לאומית...

אמר ישוע הנוצרי: אם ספרוך על לחי אחת הן גם את לחיך השניה ואומר חן-חן, בא בן-אמי ומתרעם, על עורכי דאר היום שאינם רוצים לקבל את תורת ישוע זו. עתונים „הגונים“ מתנפלים על ברנדים, דה האז, פינקפורטר, ורבורג וירידיו תגרנדים „שפלי הרוח“ (עיין בן-ברוך

בהארץ). אהרנסון האיש הבלתי הגון, בן-יהודה „הבוגר“, ובכלל על כל „זוע המרעים“, „הודים“, „שופכי-דם-בסתרי“ וכו'. והנה פעיו דהערזון הצהובי לחוות דעתו על שפתם של „קדושינו“ החל מאנשי-הברזל וגומר באלה של קש... הלא שערוריה היא זאת, הלא פריצת-גדר „המונופולין“ היא זאת, המונופולין ששייך הוא ליחדי סגולה מדורי דורות...

אבל מה לעשות? ימי „דמוקרטיה“ הם הימים האלה, ואפילו זרירי עטי „זרע הקדם“ נוטלים לעצמם את הרשות להקהות את שני הכותבים ב„קצב“ וב„שקטי“.

דמוקרטיה, דמוקרטיה כמה שערוריות נעשות בשמך!

„אחרות העבודה“ חוטאת במקרים רבים לפרינציפים של המפלגה, במקום שעין זר לא תשי'וט, ומורה בדברים שהמפלגה כופרת בהם, מתנפחת בלי גבול, מתפארת עד כדי לעורר בחילה, רוצה להיות באת-הכח היחידה של „הפרולטריון“, מתרועעת חמיד בין קיום בתור סניף של מפלגה פוליטית ובין הצורך להראות בעיני אחרים כבלתי

מפלגתיים, ממציאה פירמות מדומות וכו'. סליחה רבותי! ידעתי שהבנתם תיכף ומיד שהשורות הנל נכתבו על ידי „לוחמים בכל מופד צבורי“, על ידי אותם המשקצים שמחללים את כל הקדוש — על ידי „דאר היום“ ודאי — פעיתם, רבותי, „כותב הטורים“ הנל הוא אחד מהכי מהורים שבארץ-ישראל, — אחד מעמודי התווך של „הפועל הצעיר“ — האחד ואין שני לו — מר יעקב רבינוביץ.

קנאת סופרים תרביץ... אמת!

בועד רצירים ובכל המחלקות שעל ידו העבודה רבה. שוטפים את הרצפות, משפשפים, מנקים, מבשלים את החשבונות... והכל מסבת הידיעה המתרידה, שועידת בקרת (יוליוס סימון, דה לימה, סולר) תגיע בקרוב לארצנו. היודעים מהנעשה מאחורי הקלעים אומרים שבין יתר חסצי חברי ועידת הבקרת, נמצאת גם תיבה קטנה המכילה מכשירי נחות... ובחוגים יודעים פה עוד מקיים שאולי יצליחו להפך את התפקידים, ומסוה „הבלורופורס“ יושם על פני דהרופאים, רחתי ישימוהו הם על פני „המנותחים“.

ולכן השפישוף והבשוול הפתאומי ב„ועד הציריבי“ ובמחלקות שעל ידו.

איחמר בן-אבי האנמישטי! „הארץ“ מוקיעה אותו לעיני השמש. הוא איחמר בן-אבי האנפישטי, שלדגלי ראיונותיו הארוכים עם לורד גורטקלין התחיל ה„פיימס“ לחטך בציונות תחת ההתנגדות הקודמת לזה. והוא איחמר בן-אבי שמכריו הארוכים לתיישבי. בנוגע לנציב העליון, בקוריו לראשון לציון וכו', הראו לעולם הגרול על השקט השורר בארץ. איתמר בן-אבי זה הוא אנמישטי, עשה נבלה מאין כמותה — הודיע ל„דיילי מייל“, שאספת הנבחרים לא תכילה בקרבה את כל הישוב... חבל, חבל שאין יכולים לעשות בו מה שהיו עושים — לו כח השלטון היה בידם, אבל גם זה יבוא!...

עזמות

